

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628162240/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

behøvede ikke Gabriels Undervisning heri, han kunde selv tage sit Bestik. Det var saa øjensynligt, hvordan hun virkede paa alle Mænd. Hun hverken sagde eller gjorde noget dadelværdigt. Alligevel! Det kunde ikke være anderledes. Maaske kunde hun sletikke gøre for det. Hun var alle til Behag, og ingen kendte hendes Veje.

Hvad i Himlens Navn kunde da han, en Præst, en Mand, der skulde tjene andre som et Eksempel til Efterfølgelse, ... hvad kunde han have med en saadan Kvinde at skaffe? Han saa allerede klart den Snare, som Skæbnen var ved at lægge for ham. Men han frygtede den ikke. Han vidste allerede at han *burde* sky hende, men i Stedet snarere søgte han hende. Hans Hjerter var smigret i Bund og Grund. Hans Sanser var blændet af hendes grønne Øjenkast, kildret af hendes glitrende Stemme. Og denne sorte og vaade Landsby med dens Pakhuse og Rønner og dens usle Befæstning, dette Sted, der i Begyndelsen kun havde været ham en Kilde til Melankoli, såa han nu som gennem et strålende Spektrum.

Saa fik det da være, at denne Glæde kun blev taget paa Borg, og at hver Dag, der gik paa denne Maade, kun fordyrede den. Han skulde vide at betale, naar Afregningens Time kom. Han tvivlede ikke om, at han vilde være solvent, blev det end nok saa dyrt. Han havde hidtil aldrig tvivlet paa sig selv, han var vant til at gaa for fulde Sejl.

Den femte Dag kom Landprovsten, Hr. Anders Morsing, med Baad fra Næs. Hr. Poul havde hørt, at denne Mand engang havde været trolovet med Barbara, men at han havde brudt med hende inden Brylluppet. Det sidste forekom troligt nok, naar man såa ham. Han var en Mand af Myndighed, høj af Vækst og med et hvast Ausigt. Hvad Øjenfugl mon han vel nogensinde kunde have haft med Barbara? Hans Blikke var som Staal, saa overvættets blaa og faste, at enhver, han talte med, maatte føle det, som blev han beskuet langt ind i sin Samvittighed. Men omkring hans Mund spillede et lille Smil, som paa en Gang var barsk og sødt.

Hr. Poul folte sig kaldt til Orden, straks da han såa ham. Han var med ét tilbage i Fortidens Element. Provsten sad med Biskoppens Brev sahent i den ene Haand og mønstrede ham.

— *Hm*, sagde han. Som De ved *ventes* der noget af Dem. Her i Landet er det ikke som andre Steder. Det *burde* jo være saaledes, at det var Præsterne, der tjente Sognebørnene som et Forbillede paa Fromhed og kristeligt Levned, men det er ofte tvært-